

Új francia szexizmus

A J. Quandt bevezette fogalomhoz, az új francia extrémizmushoz tartozó filmeket nyilvánvaló erőszak és szexuális tartalom jellemzi, amely mindazonáltal nem simul be a műfajiság keretei közé. Bár a kifejezés mindkét transzgresszív terület jelenlétét írja le, bizonyos alkotóknál a szexualitás végsőkéig való hangsúlyozása egyértelműen tetten érhető, ezért Quandt terminusa alapján úgy éreztük, hogy tehetünk egy kísérleti felvetést, miszerint néhány francia filmrendezőt az új francia szexizmus kategóriába sorolva elemezzünk és tekintünk rá műveikre úgy, mint amiket semmiképpen sem lehet másképpen behatárolni, mint ahogy ez a fogalom teszi.

Elsőként három francia rendezőt soroltunk ebbe a kategóriába és a vitaindítónak szánt írásokat is ezeknek a rendezőknek a munkásságáról fogjuk közreadni. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy a későbbiekben más rendezőket ne lehetne ide sorolni, azonban úgy éreztük, hogy a három kiválasztott rendező esetében mindenképpen érvényesnek látszik ez a fogalmi leszűkítés. A három kiválasztott rendező pedig: Catherine Breillat, Bertrand Bonello és Jean-Claude Brisseau.

Mostani számunkban, elsőként egy Breillat filmjeit elemző írást adunk közre. Schaffer Viktória Breillat filmjei alapján a női lét paradoxonát tárja eléink, Breillat olvasatában. A további tanulmányokat későbbi lapszámainkban kereshetik az olvasók!

szerkesztőség